

Holera

Vasile Alecsandri

Jos, pe malul Prutului,
La casele Vâlcului,
Vâlcul bea, se veselește,
Cu trei fete se-ndrăgește,
De holeră nici gândește;
Maică-sa grija-i ducea
Și cu lacrimi îi zicea:
„Dragul mamei Vâlcule,
Mândrule, voinicule!
Tu tot bei și veselești,
De holeră nici gândești,
Lasă-mi-te de beție
Și de dalba veselie,
Că holera-i chiar la Prut
Și chiar dincoace-a trecut!”
Vâlcul ei se supunea,
Patru boi la car punea
Și pe cal încăleca,
Drumul la vale-apuca,
Apuca-n călătorie
Să facă negustorie.
Când la cotul Prutului,
Prin mijlocul câmpului,
El zarea, mări, vedea
O clonțată ce râdea,
O clonțată înveninată,
Cu pielea pe trup uscată
Și cu părul despletit
Tot cu șerpi împleticit.
Ea din loc în loc sărea,
Spini în urmă-i răsărea,
Iarba câmpului ardea
Și oamenii morți cădea!
„Cale bună, măi drumet:
Unde mergi așa sumet?”
„Cale-ntoarsă, cloanță fa,
Unde-alergi curând așa?”
„Merg la casa Vâlcului
De pe malul Prutului
Ca să-i ridic zilele,
Să mă duc cu dânsle.”
„Ale! iazmă călătoare,
Boală rea ș-ucigătoare!

Na-ți calul și armele,
De-mi lungeste zilele,
Să-mi mai văd copilele
Că-mi sunt dragi ca soarele.
Na-ți și carul, na-ți și boi,
Numai te du de la noi!"
„Nu vreau arme omenesti,
Că eu am arme drăcești.
Am trei coase nevăzute,
Cu ciocan de foc bătute:
Una pentru cei voinici,
Una pentru copii mici,
Una pentru fete mari
Și neveste cu ștergare,
Nu vreau nici carul cu boi,
Ci vă vreau pe toți pe voi,
Să vă umflu zilele,
Să mă duc cu dânsese.”
Vâlcul biet se oțerea,
Holera la el sărea,
Oasele și le-ntindea
Și pe Vâlcu-l cuprindea.
Gură pe gură puneă,
Buze pe buze lipea,
Zilele i se sorbea.
Apoi cloanța iar râdea,
Cu zilele purcedea,
Și voinicul mort cădea
Jos la cotul Prutului,
În mijlocul câmpului!